

God's Favourite

By Elder Karl D. Hirst
Of the Seventy

Guds favorit

Äldste Karl D. Hirst
i de sjuttios kvorum

October 2024 general conference

Being filled with God's love shields us in life's storms but also makes the happy moments happier.

Before I begin, I should tell you that two of my children have passed out whilst speaking at pulpits, and I have never felt more connected to them than in this moment. I've got more on my mind than just the trapdoor.

Our family has six children, who sometimes tease one another that they are the favourite child. Each has different reasons for being preferred. Our love for each of our children is pure and fulfilling and complete. We could not love any one of them any more than another—with each child's birth came the most beautiful expansion of our love. I most relate to my Heavenly Father's love for me through the love that I feel for my children.

As they each rehearse their claims to be the most loved child, you might have thought that our family had never had an untidy bedroom. The sense of blemishes in the relationship between parent and child is diminished with a focus on love.

At some point, perhaps because I can see that we are heading toward an inevitable family riot, I'll say something like, "OK, you have worn me down, but I am not going to announce it; you know which one of you is my favourite." My goal is that each one of the six feels victorious and all-out war is avoided—at least until next time!

In his Gospel, John describes himself as "the disciple whom Jesus loved," as if that arrangement were somehow unique. I like to think that this was because John felt so completely loved by Jesus. Nephi gave me a similar sense when he

När vi är fyllda av Guds kärlek skyddas vi från livets stormar, men de lyckliga stunderna blir också lyckligare.

Innan jag börjar borde jag nog berätta att två av mina barn har svimmat i talarstolen, och jag har aldrig känt mig närmare dem än just nu. Jag bekymrar mig för mer än bara falluckan.

Vår familj har sex barn som ibland retar varandra och säger att just de är favoritbarnet. Var och en har olika anledningar till att de är favoriten. Vår kärlek till vart och ett av våra barn är ren och givande och fullständig. Vi skulle inte kunna älska ett av dem mer än de andra – varje barn som föddes medförde den mest vackra utvidgningen av vår kärlek. Jag relaterar bäst till min himmelske Faders kärlek till mig genom den kärlek jag känner för mina barn.

När de berättar varför de tror sig vara det mest älskade barnet skulle man kunna tro att det aldrig har funnits ett rörigt sovrum i vår familj. Känslan av skavanker i relationen mellan förälder och barn minskar när fokus ligger på kärleken.

Till slut, kanske för att jag märker att vi närmar oss ett oundvikligt familjeupplopp, säger jag något i stil med: "Okej, jag ger mig, men jag tänker inte säga det högt – ni vet vem av er som är min favorit." Mitt mål är att var och en av de sex ska känna sig som segrare och att fullskaligt krig ska undvikas ... åtminstone tills nästa gång!

I sitt evangelium beskriver Johannes sig själv som "lärlingen som Jesus älskade", som om det arrangemanget på något sätt var unikt. Jag tänker mig att det var på grund av att Johannes kände sig så totalt älskad av Jesus. Nephi ger mig

wrote, "I glory in my Jesus." Of course, the Saviour isn't Nephi's any more than He is John's, and yet the personal nature of Nephi's relationship with "his" Jesus led him to that tender description.

Isn't it wonderful that there are times when we can feel so fully and personally noticed and loved? Nephi can call Him "his" Jesus, and so can we. Our Saviour's love is the "highest, noblest, strongest kind of love," and He provides until we are "filled." Divine love never runs dry, and we are each a cherished favourite. God's love is where, as circles on a Venn diagram, we all overlap. Whichever parts of us seem different, His love is where we find togetherness.

Is it any surprise that the greatest commandments are to love God and to love those around us? When I see people showing Christlike love for one another, it feels to me as if that love contains more than just their love; it is love that also has divinity in it. When we love one another in this way, as completely and fully as we can, heaven gets involved too.

So if someone we care about seems distant from a sense of divine love, we can follow this pattern—by doing things that bring us closer to God ourselves and then doing things that bring us closer to them—an unspoken beckoning to come to Christ.

I wish I could sit down with you and ask you what circumstances cause you to feel God's love. Which verses of scripture, which particular acts of service? Where would you be? What music? In whose company? General conference is a rich place to learn about connecting with heaven's love.

But perhaps you feel a long way from the love of God. Maybe there is a chorus of voices of discouragement and darkness that weighs into your thoughts, messages telling you that you are too wounded and confused, too weak and overlooked, too different or disoriented to warrant heavenly love in any real way. If you hear those ideas, then please hear this: those voices are just wrong. We can confidently disregard brokenness in any way disqualifying us from heavenly love—every time we sing the hymn that reminds us that our beloved and flawless Saviour chose to be "bruised, broken, [and] torn for us," every time we take broken bread. Surely Jesus removes

samma känsla när han skriver: "Jag gläds i min Jesus." Naturligtvis tillhör Frälsaren inte Nephi mer än han tillhör Johannes, men ändå ledde den personliga relationen Nephi hade med "sin" Jesus honom att ömt beskriva det så.

Är det inte underbart att det finns tillfällen då vi kan känna oss så helt och personligt sedda och älskade? Nephi kan kalla honom "sin" Jesus, och det kan vi med. Vår Frälsares kärlek är den "högsta, ädlaste, starkaste formen av kärlek", och han ger oss den tills vi är "mätta". Gudomlig kärlek tar aldrig slut, och var och en av oss är en omhuldad favorit. Guds kärlek är mötesplatsen där vi, liksom cirklar i ett Venn-diagram, överlappar. Oavsett vilka delar av oss som verkar vara olika är det i hans kärlek vi finner gemenskap.

Det är väl ingen överraskning att de största buden är att älska Gud och att älska människorna omkring oss? När jag ser människor som visar kristuslik kärlek mot varandra känns det för mig som om den kärleken består av mer än bara deras kärlek; det är kärlek som även har gudomlighet i sig. När vi älskar varandra på det här sättet, så fullständigt och totalt vi kan, är himlen också inblandad.

Så om de vi bryr oss om verkar känna sig långt ifrån den gudomliga kärleken kan vi följa detta mönster – genom att göra sådant som för oss närmare Gud och sedan göra sådant som för oss närmare dem – ett outtalat tecken att komma till Kristus.

Jag önskar att jag kunde slå mig ner med er och fråga er i vilka omständigheter ni känner Guds kärlek. Vilka verser i skrifterna, vilka särskilda tjänandehandlingar? Var skulle ni vara? Vilken musik? Tillsammans med vem? Generalkonferensen utgör ett rikt tillfälle att lära sig komma i kontakt med himlens kärlek.

Men du kanske känner dig långt borta från Guds kärlek? Du kanske hör en kör av nedslående röster, och känner mörker tynga dina tankar, får budskap som säger att du är för sårad och förvirrad, för svag och förbisedd, för annorlunda eller vilsen för att förtjäna himmelsk kärlek på riktigt. Om du hör dessa tankar ber jag dig att höra detta: de rösterna har helt enkelt fel. Vi kan tryggt vara säkra på att vår trasighet inte på något sätt diskvalificerar oss från himmelsk kärlek – varje gång vi sjunger psalmen som påminner oss om att vår älskade, felfrie Frälsare valde att bli "sargad på Golgata för oss", varje gång vi tar det brutna brödet. Jesus tar sannerligen bort de

all shame from the broken. Through His brokenness, He became perfect, and He can make us perfect in spite of our brokenness. Broken, lonely, torn, and bruised He was—and we may feel we are—but separated from the love of God we are not. “Broken people, perfect love,” as the song goes.

You might know something secret about yourself that makes you feel unlovable. However right you might be about what you know about yourself, you are wrong to think that you have put yourself beyond the reach of God’s love. We are sometimes cruel and impatient toward ourselves in ways that we could never imagine being toward anyone else. There is much for us to do in this life, but self-loathing and shameful self-condemnation are not on that list. However misshapen we might feel we are, His arms are not shortened. No. They are always long enough to “[reach our] reaching” and embrace each one of us.

When we don’t feel the warmth of divine love, it hasn’t gone away. God’s own words are that “the mountains shall depart, and the hills be removed; but [His] kindness shall not depart from [us].” So, just to be clear, the idea that God has stopped loving should be so far down the list of possible explanations in life that we don’t get to it until after the mountains have left and the hills are gone!

I really enjoy this symbolism of mountains being evidence of the certainty of God’s love. That powerful symbolism weaves into accounts of those who go to the mountains to receive revelation and Isaiah’s description of “the mountain of the Lord’s house” being “established in the top of the mountains.” The house of the Lord is the home of our most precious covenants and a place for us all to retreat and sink deeply into the evidence of our Father’s love for us. I have also enjoyed the comfort that comes to my soul when I wrap myself more tightly in my baptismal covenant and find someone who is mourning a loss or grieving a disappointment and I try to help them hold and process their feelings. Are these ways that we can become more immersed in the precious covenantal love here?

So if God’s love does not leave us, why don’t we always feel it? Just to manage your expectations: I don’t know. But being loved is definitely not the same as feeling loved, and I have a few thoughts that might help you as you pursue your

sargades hela skam. Genom att sargas blev han fullkomnad, och han kan göra oss fullkomliga trots att vi är sargade. Sargad, ensam, söndersliten och blåslagen var han – och vi kan känna att vi är det – men avskilda från Guds kärlek är vi inte. ”Trasiga människor, fullkomlig kärlek” som det står i sången.

Du kanske har en hemlighet om dig själv som gör att du känner dig oälskbar. Oavsett hur rätt du har i det du vet om dig själv har du fel i att tro att du har begett dig bortom Guds kärleks räckvidd. Ibland är vi grymma och otåliga mot oss själva på ett sätt vi aldrig skulle drömma om att vara mot någon annan. Vi har mycket att göra här i livet, men självhat och skamfylld självfördomelse finns inte med på den listan. Oavsett hur missbildade vi kanske känner att vi är har hans armar inte förkortats. Nej. De är alltid långa nog att ”nå dit vi räcker” och omfamna var och en av oss.

När vi inte känner värmen av gudomlig kärlek har den inte försvunnit. Guds egna ord säger oss: ”Även om bergen viker bort och höjderna vacklar, så ska [hans] nåd inte vika från [oss].” – Så, för att vara helt tydlig, tanken att Gud har slutat älska oss bör ligga så långt ner på listan av möjliga förklaringar i livet att vi inte kommer dit förrän efter att bergen har försvunnit och höjderna är borta!

Jag tycker verkligen om den här symboliken med berg som bevis på Guds säkra kärlek. Denna kraftfulla symbolik genomströmmar redogörelser om dem som går till bergen för att få uppenbarelse och Jesajas beskrivning av ”berget med Herrens hus” som ”ska stå fast grundat och vara högst bland bergen”. Herrens hus hyser våra mest dyrbara förbund och utgör en plats för oss alla att dra oss tillbaka till och sjunka djupare in i bevisen för vår Faders kärlek till oss. Jag har också åtnjutit den tröst som min själ får när jag sveper in mig tätare i mitt dopförbund och finner någon som sörjer en förlust eller är ledsen över en besvikelse och jag försöker hjälpa dem bära och hantera sina känslor. Är det kanske så vi kan sjunka djupare ner i den dyrbara förbundskärleken här?

Så om Guds kärlek aldrig lämnar oss, varför känner vi den inte alltid? För att ni inte ska få för höga förhoppningar: Jag vet inte. Men att vara ålskad är definitivt inte samma sak som att känna sig ålskad, och jag har några tankar som kan

answers to that question.

Perhaps you are wrestling with grief, depression, betrayal, loneliness, disappointment, or other powerful intrusion into your ability to feel God's love for you. If so, these things can dull or suspend our ability to feel as we might otherwise feel. For a season at least, perhaps you will not be able to feel His love, and knowledge will have to suffice. But I wonder if you could experiment—patiently—with different ways of expressing and receiving divine love. Can you take a step back from whatever is in front of you and maybe another step and another, until you see a wider landscape, wider and wider still if necessary, until you are literally “thinking celestial” because you are looking at the stars and remembering worlds without number and through them their Creator?

Birdsong, feeling the sun or a breeze or rain on my skin, and times when nature puts my senses in awe of God—each has had a part in providing me with heavenly connection. Perhaps the comfort of faithful friends will help. Maybe music? Or serving? Have you kept a record or journal of times when your connection with God was clearer to you? Perhaps you could invite those you trust to share their sources of divine connection with you as you search for relief and understanding.

I wonder, if Jesus were to choose a place where you and He could meet, a private place where you would be able to have a singular focus on Him, might He choose your unique place of personal suffering, the place of your deepest need, where no one else can go? Somewhere you feel so lonely that you must truly be all alone but you aren't quite, a place to which perhaps only He has travelled but actually has already prepared to meet you there when you arrive? If you are waiting for Him to come, might He already be there and within reach?

If you do feel filled with love in this season of your life, please try and hold on to it as effectively as a sieve holds water. Splash it everywhere you go. One of the miracles of the divine economy is that when we try to share Jesus's love, we find ourselves being filled up in a variation of the principle that “whosoever will lose his life for my sake shall find it.”

Being filled with God's love shields us in life's storms but also makes the happy moments happier—our joyful days, when there is sunshine in

hjälpas er när ni söker svar på den frågan.

Du kanske brottas med sorg, depression, svek, ensamhet, besvikelse eller andra stora störningar i din förmåga att känna Guds kärlek till dig. Om så är fallet kan det mätta ner eller tillfälligt stänga av vår förmåga att känna det vi annars skulle känna. Du kanske, åtminstone ett tag, inte kan känna hans kärlek, så vetskap om den får duga. Men jag undrar om du kan experimentera – tålmodigt – med olika sätt att uttrycka och ta emot gudomlig kärlek. Kan du ta ett steg tillbaka från det du står inför och kanske ett steg till och ett till, tills du ser en bredare bild, bredare och bredare om det behövs, tills du bokstavligen ”tänker celestially” eftersom du tittar på stjärnorna och kommer ihåg otaliga världar och, genom dem, deras Skapare?

Fågelsång, att känna solen eller en bris eller regn mot min hud, och stunder då naturen leder till att mina sinnen känner vördnad inför Gud – var och en av dessa har del i att ge mig förbindelse med himlen. Tröst från trofasta vänner kanske hjälper? Kanske musik? Eller att tjäna? Har du fört dagbok över stunder då ditt band till Gud var tydligare för dig? Du kanske kan be dem du litar på att berätta om sina källor till förbindelse med det gudomliga när du söker lättnad och förståelse?

Jag undrar, om Jesus skulle välja en plats där du och han kan träffas, en privat plats där du kan ha fokus endast på honom, skulle han då välja ditt personliga lidandes unika plats, platsen för din djupaste nöd, dit ingen annan kan gå? En plats där du känner dig så ensam att du verkligen måste vara helt ensam men inte riktigt är det, en plats som kanske bara han har färdats till men faktiskt redan har förberett för att träffa dig där när du kommer? Om du väntar på att han ska komma, är han kanske redan där och inom räckhåll?

Om du känner dig fylld med kärlek i det här livsstadiet ber jag dig försöka hålla kvar den lika effektivt som en sil håller kvar vatten. Stänk kärlek överallt du går. Ett av underverken i den gudomliga ekonomin är att när vi försöker dela med oss av Jesu kärlek fylls vi själva av den i en variation av principen att ”den som mister sitt liv för min skull ska vinna det”.

När vi är fyllda av Guds kärlek skyddas vi från livets stormar, men de lyckliga stunderna blir också lyckligare – våra glada dagar, när det är

the sky, are made even brighter by the sunshine in our souls.

Let's become "rooted and grounded" in our Jesus and in His love. Let's look for and treasure experiences of feeling His love and power in our lives. The joy of the gospel is available to all: not just the happy, not just the downcast. Joy is our purpose, not the gift of our circumstances. We have every good reason to "rejoice and be filled with love towards God and all men." Let's get full. In the name of Jesus Christ, amen.

solsken på himlen, blir ännu ljusare av solskenet i vår själ.

Låt oss bli "rotade och grundade" i vår Jesus och hans kärlek. Låt oss söka och värdera upplevelser av att känna hans kärlek och kraft i våra liv. Evangeliets glädje är tillgänglig för alla: inte bara de glada, inte bara de nedslagna. Glädje är vårt syftemål, inte en gåva från våra omständigheter. Vi har all anledning att "fröjda [oss] och uppfyllas av kärlek till Gud och alla människor". Låt oss bli fyllda. I Jesu Kristi namn, amen.